

Moralsk opprustning

Av dr. phil. Vemund Skard

Når man i disse dager har hørt Moskva radios mange angrep på Moralsk Opprustning, med notoriske usannheter kringkastet på en rekke sprog, og når man har møtt såpass meget av samme tankegang også i norsk presse, virker det velgjørende å lese Aftenpostens leder torsdag morgen.

Ser man på redaksjonens kritiske vurdering, er det et spørsmål som tvinger seg frem: Hvem gjelder kritikken? Hvem, hva, er M.R.A.?

I en tid som er preget av kollektivisme og organiserte massebevegelser, ligger det nær å se på M.R.A. som en av de mange bevelgelser eller organisasjoner. Men her fins intet medlemskap og intet styre. M.R.A. faller utenfor de vanlige rammer. Meget treffende har da også Aftenpostens leder etsteds betegnet Moralsk Opprustning som et tiltak.

Her rører man ved noe vesentlig.

I virkeligheten står man ikke overfor en organisasjon, og minst av alt en organisasjon med krav på anerkjennelse av hva den har utrettet. M.R.A. er et program og en livsform som bygger på absolutte moralnormer og Guds ledelse. Fester man oppmerksomheten ved de mennesker som forsøker å følge dette program, vil man fort bli klar over at de ikke er ufeilbare, men tvertimot stadig må innrømme sine feil og gjøre opp for det som er galt. Men M.R.A. står for visse prinsipper, et sett forpliktende idéer, det man med et ord fra samfunnsvidenskapen har kalt en ideologi. De personer som vil virkeliggjøre idéene, kan kritiseres: Greier de å leve opp til sine idealer? Er de ikke selvgode? Hører vi ikke at de skryter av seg selv? Alle disse anklager må vi ta opp til alvorlig prøvelse. Men her skal vi ikke la oss stoppe av spørsmålet om hva mennesker kan utrette. Det som er den store og gledelige nyhet, budskapet for vår tid, er at disse prinsipper virker, de viser seg effektive der hvor de blir tatt alvorlig. De fører til mirakler — på

tross av de skrøpelige menneskelige redskaper som kalles tilhengere av M.R.A. Og dette er så meget mer viktig å gjøre kjent som disse elementære prinsipper er uunnværlige dersom menneskeheten skal fortsette å leve på kloden.

I denne sammenheng noen ord om Aftenpostens vurdering av spørsmålet M.R.A. og utenrikspolitikk.

M.R.A. har ikke noen «politikk», ingen ferdig patentløsning hverken for innenriks eller utenriks statsstyre. M.R.A. er en impuls til å følge Guds ledelse og innrette sitt liv og sine handlinger etter ubetingede moralnormer, og være villig til den forvandling som en slik beslutning innebærer. Denne appell gjelder både utenrikspolitikerne og den alminnelige mann, og der hvor appellen blir fulgt, fremkaller den i sin tur en ny politikk: De nye forhold som muliggjør fred på jorden.

Men fordi M.R.A. ikke ønsker medlemmer, men Gud-inspirerte mennesker, og fordi det ikke gjelder å vise hva M.R.A. har utrettet, men å åpne fri bane for en forvandlerende livsform, derfor tør M.R.A.'s tilhengere freidig peke på resultater som er oppmuntrende for oss alle. For vi bør kjenne f. eks. en historie som den om den tyske grubearbeideren Robert Wegerhoff. Hele hans familie var kommunister i Hitlers tid, og han var glad da han under krigen ble tatt til fange av russerne og sendt på et 16 måneders treningskursus i Stalino, øst for Krim. Atte timer daglig fikk han her instruksjon og trening i dialektisk og historisk materialisme; han skulle bli kommunist-agent i Vest-Tyskland.

Denne filosofiske skolering omfattet også kjennskap til M.R.A., og han sier: «Vi fikk faktisk ordre om ikke å ha noen kontakt med denne farlige kraft. Alle andre krefter eller organisasjoner skulle vi infiltrere». Etter avsluttet kursus og en tid i kulturdepartementet, vendte han tilbake til Vest-Tyskland. Han skildrer sin hjemkomst slik:

«Forestill dere mitt sjokk da jeg fant at Moralsk Opprustning

hadde infiltrert og etablert seg i mitt eget hjem. Min far hadde gjenoppbygd partiet i vår by etter stormene under Hitler-tiden. Nu hadde han sett et M.R.A.-skuespill, innbudt en norsk tidligere hjemmefrontmann til vårt hjem og selv blitt vunnet for denne andre ideologien.»

Robert Wegerhoff kjempet lenge imot. Men for sine øyne — forteller han — så han farens forvandling fra diktator til demokrat. Her var en overlegen ideologi. «Jeg besluttet meg for å gi all min energi til den.»

Slikt bør bli kjent, fordi det gir håp. Likeens bør vi vite det når så mange av verdens fremste statsmenn nettopp i dette program, disse prinsipper ser et håp for hele verden. Det er ikke noen M.R.A.-propagandist det er realpolitikeren Adenauer som sier det slik: «Hvis

ikke M.R.A.'s arbeid blir ført videre, kan verdensfreden ikke opprettholdes.»

Er dette noe som mennesker i selvgodhet kan ta æren av? Da misforstår vi iallfall fullstendig hva det her er tale om. Den forandring som disse prinsipper har skapt i enkeltmennesker og i menneskelige forhold, nasjonalt og internasjonalt det er M.R.A. I en ydmykende grad har man her følelsen av å stå overfor krefter som er sterkere enn mennesket selv.

Det er noe som er felles for Øst og Vest idag: Ingen kan oppleve vår tid uten en knugende følelse av hjelpeløshet. Frykten har vi til felles hele kloden rundt. Og det moralske forfall finnes på begge sider av jernteppet.

I denne situasjon er det en befriende erfaring at denne impuls skaper forvandling både i Vest og Øst, og at den for begge deler av kloden åpner mulighet for en total fornyelse.

Vemund Skard.